

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Кзз 249/2020
14.05.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бате Цветковића, председника већа, Драгана Аћимовића, Миролјуба Томића, Јасмине Васовић и Веска Крстајића, чланова већа, са саветником Весном Веселиновић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела несавестан рад у служби из члана 361. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Гвоздена Гргура, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Новом Саду К 1469/2017 од 20.03.2019. године и Вишег суда у Новом Саду Кж1 130/19 од 10.09.2019. године, у седници већа одржаној 14.05.2020. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Новом Саду К 1469/2017 од 20.03.2019. године и Вишег суда у Новом Саду Кж1 130/19 од 10.09.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду К 1469/2017 од 20.03.2019. године, окривљени АА оглашен је кривим због кривичног дела несавестан рад у служби из члана 361. став 1. Кривичног законика па му је изречена условна осуда тако што му је утврђена казна затвора у трајању од шест месеци и истовремено одређено да се ова казна неће извршити уколико окривљени у року од једне године од дана правноснажности пресуде не изврши ново кривично дело. Окривљени је на основу члана 264. став 1. ЗКП обавезан да плати судски паушал у износу од 5.000,00 динара у року од 30 дана под претњом принудног извршења.

Пресудом Вишег суда у Новом Саду Кж1 130/19 од 10.09.2019. године, одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног АА, а првостепена пресуда је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости благовремено је поднео бранилац окривљеног АА, адвокат Гвозден Гргур, због повреде закона из члана 439. тачка 1) ЗКП са предлогом да Врховни касациони суд наведене пресуде преиначи тако што ће окривљеног ослободити од оптужбе.

Врховни касациони суд доставио је примерак захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Републичком јавном тужиоцу, кога није обавестио о седници

већа као ни браниоца окривљеног, налазећи да њихово присуство не би било од значаја за доношење одлуке, у смислу члана 488. став 2. ЗКП, па је одржао седницу већа на којој је размотрио списе предмета са пресудама против којих је захтев поднет, те је по оцени навода у захтеву нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА је неоснован.

Указујући на повреду закона из члана 439. тачка 1) ЗКП бранилац окривљеног АА у захтеву истиче да се у радњама окривљеног не стичу битна обележја кривичног дела несавестан рад у служби из члана 361. став 1. КЗ наводећи да није свако несавесно поступање у вршењу службене дужности кривично дело, већ само његови најгрубљи облици што у конкретном случају није у питању с`обзиром на то да је окривљени без адекватне обуке распоређен на послове регистрације моторних возила, а да се ради о полицијском службенику, а не о раднику управних послова тако да је окривљени према ставу браниоца, у конкретном случају поступао савесно и у складу са могућностима које је имао.

Изнете наводе захтева браниоца окривљеног Врховни касациони суд оцењује као неосноване из следећих разлога:

Радња извршења основног облика кривичног дела несавестан рад у служби из члана 361. став 1. Кривичног законика састоји се у очигледно несавесном поступању у служби које се може предузети на три начина: кршењем закона, прописа или општих аката, затим пропуштањем дужности надзора као и на неки други начин. За постојање радње није довољно обично несавесно поступање, оно мора бити очигледно, тј. мора се радити о вишем степену несавесног поступања, о грубљој повреди службене дужности.

Последица кривичног дела се не састоји у повреди, већ у угрожавању, односно у могућности наступања теже повреде права другог и имовинске штете.

Према чињеничном опису кривичног дела датом у изреци првостепене пресуде назначене су све чињенице и околности које чине, како објективна обележја кривичног дела несавестан рад у служби из члана 361. став 1. Кривичног законика за које је окривљени оглашен кривим правноснажном пресудом која се односе на радњу извршења и последицу кривичног дела, тако и субјективна обележја, која се тичу психичког односа окривљеног према извршеном делу.

Радња извршења се према изреци првостепене пресуде огледа у томе што је окривљени као службено лице - полицијски службеник МУП-а, очигледно несавесно поступао у вршењу службе на тај начин што је грубо занемарио своју дужност да возило провери кроз сва три критеријума претраге, тј. преко броја мотора, броја шасије и броја регистарских ознака због чега је пропустио да утврди да је у јединственом информационом систему Министарства унутрашњих послова Републике Србије унет податак о томе да је на снази потрага за путничким моторним возилом истог припадајућег броја мотора и регистарских ознака ..., па је тако извршио регистрацију возила, иако исто због наведеног разлога није могло бити регистровано, које поступање је очигледно несавесно, јер по свом интензитету превазилази очигледну немарност имајући у виду да је окривљени претходно од својих претпостављених био упозорен да обрати посебну и додатну пажњу на свој рад као и саму одговорност повереног посла којег се окривљени прихватио на сопствену сагласност. Поред наведеног, у чињеничном опису дела из изреке правноснажне пресуде произлази

последица дела - могућност наступања теже повреде права другог, која је у конкретном случају и наступила на тај начин што је оштећени ББ, власник несталог мотора, услед пропуста окривљеног био онемогућен да предметни мотор брже и ефикасније пронађе, иако су за то постојале техничке могућности, с`обзиром на то да је пропуст окривљеног начињен 21.07.2015. године, а да је предметни мотор пронађен касније - 06.07.2016. године, адекватном реакцијом референата у Полицијској управи ... .

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд налази да, насупрот наводима захтева браниоца окривљеног АА, побијаним правноснажним пресудама није повређен закон из члана 439. тачка 1) ЗКП, на штету окривљеног, због чега је захтев браниоца окривљеног оцењен као неоснован.

С`обзиром на изнето, Врховни касациони суд је на основу члана 491. став 1. ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар-саветник,
Весна Веселиновић, с.р.

Председник већа-судија,
Бата Цветковић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић